

ΒΕΡΟΝΙΚΑ ΡΟΘ



ΑΝΤΑΡΣΙΑ

ΜΙΑ ΕΠΙΛΟΓΗ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΣΕ ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΕΙ

ΒΙΒΛΙΟ 2



ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: INSURGENT
Από τις Εκδόσεις Katherine Tegen Books, Νέα Υόρκη 2012
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ανταρσία**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Veronica Roth
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πηνελόπη Τριαδά
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Joel Tippie
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Veronica Roth, 2012
Published by arrangement with HarperCollins Publishers.
© Εικόνες εξωφύλλου: Rhythm & Hues Design
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2015, 3.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1063-0
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1064-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

ΒΕΡΟΝΙΚΑ ΡΟΘ

ΑΝΤΑΡΣΙΑ

ΒΙΒΛΙΟ 2



*Μετάφραση:
Πηνελόπη Τριαδά*



*Στον Νέλσον,
που άξιζε κάθε ρίσκο*

*Σαν ένα άγριο ζώο, η αλήθεια είναι πάρα πολύ δυνατή
για να μείνει φυλακισμένη.*

Από το μανιφέστο της φατριάς της Ειλικρίνειας

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

ΞΥΠΝΩ ΜΕ ΤΟ ΟΝΟΜΑ του στο στόμα μου.

Γουίλ.

Προτού ανοίξω τα μάτια μου, τον βλέπω να καταρρέει ξανά στο οδόστρωμα. Νεκρός.

Από το δικό μου χέρι.

Ο Τομπάιανς γονατίζει μπροστά μου, με το χέρι του στον αριστερό ώμο μου. Το βαγόνι του τρένου κλυδωνίζεται πάνω στις ράγες και ο Μάρκουσ, ο Πίτερ και ο Κέιλεμπ στέκονται δίπλα στην πόρτα. Παίρνω μια βαθιά ανάσα και την κρατώ σε μια προσπάθεια να ανακουφίσω ένα μέρος της πίεσης που συσσωρεύεται στο στήθος μου.

Πριν από μία ώρα τίποτα απ' ό,τι έγινε δεν έμοιαζε αληθινό. Τώρα μοιάζει.

Εκπνέω, και η πίεση είναι ακόμα εκεί.

«Τρις, έλα», λέει ο Τομπάιανς, με τα μάτια του να ψάχνουν τα δικά μου. «Πρέπει να πηδήξουμε».

Είναι πολύ σκοτεινά για να μπορέσουμε να δούμε πού βρισκόμαστε, αλλά, αφού κατεβαίνουμε, πιθανότατα είμαστε κοντά στον φράχτη. Ο Τομπάιανς με βοηθά να σηκωθώ όρθια και με οδηγεί προς την πόρτα.

Οι άλλοι πηδούν ένας ένας: πρώτα ο Πίτερ, μετά ο Μάρκουσ και μετά ο Κέιλεμπ. Παίρνω το χέρι του Τομπάιανς. Ο άνεμος δυναμώνει, καθώς στεκόμαστε στην άκρη του ανοίγματος του βαγονιού, σαν ένα χέρι που με σπρώχνει προς τα πίσω, προς την ασφάλεια.

Όμως πηδάμε μέσα στο σκοτάδι και προσγειωνόμαστε με δύ-

ναμη στο έδαφος. Η πρόσκρουση κάνει την πληγή από σφαίρα στον ώμο μου να πονά. Δαγκώνω το χείλος μου για να μη φωνάξω, και ψάχνω τον αδελφό μου.

«Είσαι εντάξει;» λέω, όταν τον βλέπω καθισμένο στο γρασίδι μερικά μέτρα πιο μακριά, να τρίβει το γόνατό του.

Κουνά το κεφάλι του καταφατικά. Τον ακούω να ρουφά τη μύτη του σαν να προσπαθεί να εμποδίσει τα δάκρυα, και γυρίζω από την άλλη.

Προσγειωθήκαμε στο γρασίδι κοντά στον φράχτη, αρκετά μέτρα μακριά από το πολυχρησιμοποιημένο δρομάκι που διασχίζουν τα φορτηγά των Ειρηνικών για να παραδώσουν τρόφιμα στην πόλη, και την πύλη από την οποία βγαίνουν έξω – η πύλη που αυτή τη στιγμή είναι κλειστή και μας κρατά κλειδωμένους μέσα. Ο φράχτης δεσπόζει από πάνω μας, πάρα πολύ ψηλός και εύκαμπτος για να σκαρφαλώσουμε, πάρα πολύ γερός για να τον γκρεμίσουμε.

«Κανονικά θα έπρεπε να υπάρχουν Ατρόμητοι φρουροί εδώ», λέει ο Μάρκος. «Πού είναι;»

«Πιθανότατα θα βρίσκονταν υπό την επιρροή της προσομοίωσης», λέει ο Τομπάις, «και τώρα είναι...» Κάνει μια παύση. «Ποιος ξέρει πού είναι, ποιος ξέρει τι κάνουν».

Σταματήσαμε την προσομοίωση –μου το υπενθυμίζει το βάρος του σκληρού δίσκου στην πίσω τσέπη μου–, αλλά δε μείναμε για να δούμε τις συνέπειες. Τι συνέβη στους φίλους μας, στους συνομηλίκους μας, στους ηγέτες μας, στις φατρίες μας; Δεν υπάρχει τρόπος να ξέρουμε.

Ο Τομπάις πλησιάζει ένα μικρό μεταλλικό κουτί στη δεξιά πλευρά της πύλης και το ανοίγει, αποκαλύπτοντας ένα πληκτρολόγιο.

«Ας ελπίσουμε ότι οι Πολυμαθείς δε σκέφτηκαν να αλλάξουν τον συνδυασμό», μονολογεί, καθώς πληκτρολογεί μια σειρά αριθμών. Σταματά στον όγδοο και η πύλη ανοίγει με ένα κλικ.

«Πώς το ήξερες αυτό;» λέει ο Κείλεμπ. Η φωνή του ακούγεται βραχνή από τη συγκίνηση, τόσο βραχνή, που εκπλήσσομαι που δεν τον πνίγει όπως βγαίνει.

«Δούλευα στην αίθουσα ελέγχου των Ατρόμητων, παρακολουθώντας το σύστημα ασφαλείας. Αλλάζουμε τους κωδικούς μόνο δύο φορές τον χρόνο», απαντά ο Τομπάιας.

«Τι τύχη», λέει ο Κέιλεμπ και ρίχνει στον Τομπάιας ένα βλέμμα καχυποψίας.

«Η τύχη δεν έχει καμία σχέση», απαντά εκείνος. «Ο μόνος λόγος που δούλευα εκεί ήταν επειδή ήθελα να είμαι σίγουρος ότι θα μπορούσα να βγω έξω».

Ανατριχιάζω. Ο τρόπος που λέει ότι ήθελε να βγει έξω είναι λες και πιστεύει ότι είμαστε παγιδευμένοι. Δεν το είχα σκεφτεί ποτέ έτσι και τώρα αυτό μου φαίνεται ανόητο.

Περπατάμε σε μια μικρή ομάδα, με τον Πίτερ να κρατά το ματωμένο χέρι του στο στήθος του –το χέρι που πυροβόλησα εγώ– και τον Μάρκουσ να τον υποβαστάζει έχοντας το δικό του στον ώμο του χτυπημένου. Ο Κέιλεμπ σκουπίζει τα μάγουλά του κάθε λίγα δευτερόλεπτα και ξέρω ότι κλαίει, αλλά δεν ξέρω πώς να τον παρηγορήσω ή γιατί δεν κλαίω κι εγώ.

Αντί γι' αυτό, καθοδηγώ την ομάδα, με τον Τομπάιας σιωπηλό δίπλα μου, ο οποίος, παρόλο που δε με αγγίζει, με κρατά σταθερή.

+ + +

Οι μικρές κουκκίδες φωτός είναι το πρώτο σημάδι ότι πλησιάζουμε στο αρχηγείο των Ειρηνικών. Μετά οι κουκκίδες γίνονται τετράγωνα φωτός που μετατρέπονται σε φωτεινά παράθυρα. Ένα συγκρότημα από ξύλινα και γυάλινα κτίρια.

Για να τα φτάσουμε, πρέπει να περάσουμε μέσα από έναν οπωρώνα. Τα πόδια μου βυθίζονται στο έδαφος και από πάνω μου τα κλαδιά μεγαλώνουν το ένα πάνω στο άλλο, σχηματίζοντας κάτι σαν τούνελ. Σκούρα φρούτα κρέμονται ανάμεσα στα φύλλα, έτοιμα να πέσουν. Η έντονη, γλυκιά μυρωδιά των σαπισμένων μήλων αναμειγνύεται στη μύτη μου με το άρωμα της βρεγμένης γης.

Όταν πλησιάζουμε, ο Μάρκος αφήνει το πλευρό του Πίτερ και προχωρά μπροστά. «Ξέρω πού πρέπει να πάμε», λέει.

Προσπερνά το πρώτο κτίριο και μας οδηγεί προς το δεύτερο στ' αριστερά. Όλα τα κτίρια, εκτός από τα θερμοκήπια, είναι φτιαγμένα από το ίδιο σκούρο ξύλο, άβαφο και τραχύ. Από ένα ανοιχτό παράθυρο ακούω γέλια. Η αντίθεση ανάμεσα στο γέλιο και στην απόλυτη σιγαλιά μέσα μου είναι σοκαριστική.

Ο Μάρκος ανοίγει μία από τις πόρτες. Θα είχα πάθει σοκ από την έλλειψη φυλάκων, αν δεν ήμασταν στο αρχηγείο των Ειρηνικών. Περνούν συχνά τη γραμμή που χωρίζει την εμπιστοσύνη από τη βλακεία.

Σε αυτό το κτίριο ο μοναδικός ήχος είναι εκείνος των παπουτσιών μας που τρίζουν. Δεν ακούω πια τον Κέιλεμπ να κλαίει, αλλά, πάλι, και προηγουμένως σιγανά έκλαιγε.

Ο Μάρκος σταματά μπροστά σε ένα ανοιχτό δωμάτιο, όπου η Τζοάνα Ρέιες, αντιπρόσωπος των Ειρηνικών, κάθεται και κοιτάζει από το παράθυρο. Την αναγνωρίζω επειδή είναι δύσκολο να ξεχάσεις το πρόσωπο της Τζοάνα, είτε την έχεις δει μία φορά είτε χίλιες. Μια ουλή απλώνεται σε μια παχιά γραμμή, ξεκινώντας ακριβώς πάνω από το δεξί φρύδι της για να καταλήξει στα χείλια της, καθιστώντας την τυφλή από το ένα μάτι και δίνοντάς της ένα ψεύδισμα όταν μιλά. Την έχω ακούσει να μιλά μόνο μία φορά, αλλά θυμάμαι. Θα ήταν όμορφη, αν δεν ήταν αυτή η ουλή.

«Αχ, δόξα τω Θεώ», λέει, όταν βλέπει τον Μάρκος. Τον πλησιάζει με τα χέρια ανοιχτά. Αντί να τον αγκαλιάσει, αγγίζει απλά τους ώμους του, λες και θυμάται την αντιπάθεια των Ανιδιοτελών για την άσκοπη σωματική επαφή.

«Τα άλλα μέλη της ομάδας σας ήρθαν πριν από μερικές ώρες, αλλά δεν ήταν σίγουρα αν τα καταφέρατε», λέει. Αναφέρεται στην ομάδα των Ανιδιοτελών που ήταν μαζί με τον πατέρα μου και τον Μάρκος στο καταφύγιο. Ούτε καν σκέφτηκα να ανησυχήσω γι' αυτούς.

Κοιτάζει πέρα από τον Μάρκος, πρώτα τον Τομπάις και μετά τον Κέιλεμπ, μετά εμένα και μετά τον Πίτερ.

«Ω Θεέ μου», λέει, με τα μάτια της να παραμένουν στην ποτισμένη στο αίμα μπλουζα του Πίτερ. «Θα στείλω να φέρουν έναν γιατρό. Μπορώ να σας δώσω άδεια να μείνετε για τη νύχτα, αλλά αύριο θα πρέπει να αποφασίσουν όλοι στην κοινότητά μας. Και», κοιτάζει τον Τομπάις κι εμένα, «το πιθανότερο είναι ότι δε θα ενθουσιαστούν με την παρουσία Ατρόμητων στο συγκρότημά μας. Φυσικά, σας ζητώ να παραδώσετε ό,τι όπλα τυχόν έχετε».

Αναρωτιέμαι ξαφνικά πώς ξέρει ότι είμαι Ατρόμητη. Φορώ ακόμα μια γκριζα μπλουζα· την μπλούζα του πατέρα μου.

Εκείνη τη στιγμή η μυρωδιά του, η οποία είναι ένα μείγμα από σαπούνι και ιδρώτα, υψώνεται προς τα πάνω και γεμίζει τη μύτη μου, γεμίζει ολόκληρο το κεφάλι μου μ' εκείνον. Σφίγγω τα χέρια μου τόσο δυνατά σε γροθιές, που τα νύχια μου χώνονται στο δέρμα μου. *Όχι εδώ! Όχι εδώ!*

Ο Τομπάις παραδίδει το όπλο του, αλλά, όταν κάνω να βγάλω και το δικό μου όπλο που έχω κρυμμένο στη μέση μου, αρπάζει το χέρι μου, τραβώντας το από την πλάτη μου. Μετά πλέκει τα δάχτυλά του με τα δικά μου για να καλύψει αυτό που έκανε.

Το ξέρω ότι είναι έξυπνη κίνηση να κρατήσουμε ένα από τα όπλα μας. Αλλά θα ένιωθα ανακούφιση αν το παρέδιδα.

«Το όνομά μου είναι Τζοάνα Ρέιες», λέει, τείνοντας το χέρι της σ' εμένα και μετά στον Τομπάις. Ο χαιρετισμός των Ατρόμητων. Εντυπωσιάζομαι από το πόσο καλά ξέρει τα έθιμα των άλλων φατριών. Συνεχώς ξεχνώ πόσο ευγενικοί είναι οι Ειρηνικοί, μέχρι να το δω με τα μάτια μου.

«Αυτός είναι ο Το...» κάνει να πει ο Μάρκος, αλλά ο Τομπάις τον διακόπτει.

«Το όνομά μου είναι Τέσσερα», λέει. «Από δω η Τρις, ο Κέιλεμπ και ο Πίτερ».

Μέχρι πριν από μερικές ημέρες το «Τομπάις» ήταν ένα όνομα που ήξερα μόνο εγώ απ' όλους τους Ατρόμητους· ήταν το κομμάτι του εαυτού του που μου έδωσε. Έξω από το αρχηγείο των Ατρόμητων θυμάμαι γιατί έκρυψε αυτό το όνομα από τον κόσμο. Τον ενώνει με τον Μάρκος.

«Καλώς ήρθατε στο συγκρότημα της Ομόνοιας». Τα μάτια της Τζοάνα καρφώνονται στο πρόσωπό μου και χαμογελά στραβά. «Επιτρέψτε μας να σας φροντίσουμε».

+ + +

Και τους επιτρέπουμε. Μια Ειρηνική νοσοκόμα μού δίνει μια αλοιφή –την οποία δημιούργησαν οι Πολυμαθείς για την επιτάχυνση της επούλωσης– για να βάλω στον ώμο μου και μετά συνοδεύει τον Πίτερ στην πτέρυγα του νοσοκομείου για να φροντίσει το χέρι του. Η Τζοάνα μάς πηγαίνει στην καφετέρια, όπου βρίσκουμε κάποιους από τους Ανιδιοτελείς που ήταν στο κρησφύγετο μαζί με τον Κέιλεμπ και τον πατέρα μου. Είναι και η Σούζαν εκεί και κάποιοι από τους παλιούς μας γείτονες· σειρές από ξύλινα τραπέζια καλύπτουν όλο το μήκος του δωματίου. Μας χαιρετούν –ειδικότερα τον Μάρκουσ– με δάκρυα που μετά βίας καταφέρνουν να κρατήσουν και συγκρατημένα χαμόγελα.

Μένω κολλημένη στο μπράτσο του Τομπάιας. Νιώθω το σώμα μου να κρεμά από το βάρος των μελών της φατριάς των γονιών μου, από το βάρος των ζώων τους, των δακρύων τους.

Ένας από τους Ανιδιοτελείς βάζει μια κούπα με ένα αχνιστό υγρό κάτω από τη μύτη μου και λέει, «Πιες αυτό. Θα σε βοηθήσει να κοιμηθείς, όπως βοήθησε και κάποιους από τους άλλους να κοιμηθούν. Χωρίς όνειρα».

Το υγρό είναι ροδοκόκκινο όπως οι φράουλες. Αρπάζω την κούπα και πίνω το υγρό γρήγορα. Για μερικά δευτερόλεπτα η θερμότητα από το υγρό με κάνει να νιώσω ότι είμαι και πάλι γεμάτη με κάτι. Και καθώς στραγγίζω τις τελευταίες σταγόνες από την κούπα, αισθάνομαι να χαλαρώνω. Κάποιος με οδηγεί στον διάδρομο και σε ένα δωμάτιο με κρεβάτι. Αυτό ήταν όλο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΥΟ

ΑΝΟΙΓΩ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΜΟΥ τρομοκρατημένη, με τα χέρια μου να σφίγγουν τα σεντόνια. Όμως δεν τρέχω στους δρόμους της πόλης ή στους διαδρόμους του αρχηγείου των Ατρόμητων. Βρίσκομαι σε ένα κρεβάτι στο αρχηγείο των Ειρηνικών και στον αέρα πλανιέται η μυρωδιά του πριονιδιού.

Μετατοπίζομαι και μορφάζω, καθώς κάτι χώνεται στην πλάτη μου. Περνώ το χέρι μου πίσω μου και τα δάχτυλά μου τυλίγονται γύρω από το όπλο.

Προς στιγμήν βλέπω τον Γουίλ να στέκεται μπροστά μου, με τα όπλα μας ανάμεσά μας –*το χέρι του... θα μπορούσα να είχα πυροβολήσει το χέρι του, γιατί δεν το έκανα, γιατί;*– και παραλίγο να ουρλιάξω το όνομά του.

Μετά εξαφανίζεται.

Σηκώνομαι από το κρεβάτι, ανασηκώνω το στρώμα και το στηρίζω στο γόνατό μου. Μετά χώνω το όπλο από κάτω και αφήνω το στρώμα να το θάψει. Από τη στιγμή που δεν το βλέπω και δεν το νιώθω να πιέζει το δέρμα μου, αισθάνομαι το κεφάλι μου πιο καθαρό.

Τώρα που η έκρηξη της αδρεναλίνης από χθες έχει καταλαγιάσει και η επίδραση αυτού που με έκανε να κοιμηθώ, ό,τι κι αν ήταν, έχει περάσει, ο βαθύς πόνος είναι έντονος, το ίδιο και οι σουβλιές στον ώμο μου. Φορώ τα ίδια ρούχα που φορούσα χθες βράδυ. Η γωνία του σκληρού δίσκου ξεπροβάλλει κάτω από το μαξιλάρι μου, όπου τον έβαλα λίγο προτού κοιμηθώ. Μέσα του υπάρχουν τα δεδομένα της προσομοίωσης που έλεγχε τους Ατρόμητους και τα αρχεία όλων όσα έκαναν οι Πολυμαθείς. Νιώθω

ότι είναι τόσο σημαντικός, που φοβάμαι ακόμα και να τον αγγίξω, αλλά δεν μπορώ να τον αφήσω εδώ, γι' αυτό τον αρπάζω και τον σφηνώνω ανάμεσα στη συρταριέρα και στον τοίχο. Ένα μέρος του εαυτού μου πιστεύει ότι θα ήταν καλή ιδέα να τον καταστρέψω, αλλά ξέρω ότι περιέχει τα μοναδικά στοιχεία των θανάτων των γονιών μου, γι' αυτό θα συμβιβαστώ με το να τον κρατήσω κρυμμένο.

Κάποιος χτυπά την πόρτα μου. Κάθομαι στην άκρη του κρεβατιού και προσπαθώ να στρώσω τα μαλλιά μου.

«Εμπρός», λέω.

Η πόρτα ανοίγει και πίσω της εμφανίζεται ο Τομπάιας, με την πόρτα να χωρίζει το σώμα του στα δύο. Φορά το ίδιο τζιν με χθες, αλλά ένα σκούρο κόκκινο μπλουζάκι αντί για το μαύρο του, που πιθανότατα θα δανείστηκε από κάποιον Ειρηνικό. Είναι παράξενο χρώμα πάνω του, υπερβολικά έντονο, αλλά, όταν ακουμπά το κεφάλι του πάνω στο κούφωμα της πόρτας, βλέπω ότι κάνει το μπλε των ματιών του πιο φωτεινό.

«Οι Ειρηνικοί θα συνεδριάσουν σε μισή ώρα». Σηκώνει τα φρύδια του και προσθέτει με έναν μελοδραματικό τόνο, «Για να αποφασίσουν για τη μοίρα μας».

Κουνώ το κεφάλι μου. «Ποτέ δε φανταζόμουν ότι η μοίρα μου θα βρισκόταν στα χέρια μιας χούφτας Ειρηνικών».

«Ούτε εγώ. Α, σου έφερα κάτι». Ξεβιδώνει το καπάκι ενός μικρού μπουκαλιού και μου τείνει ένα στραγονόμετρο γεμάτο με ένα διάφανο υγρό. «Παυσίπονο. Να παίρνεις μία δόση κάθε έξι ώρες».

«Ευχαριστώ». Πιέζω τη λαβή του στραγονόμετρου για να πέσει το υγρό στο πίσω μέρος του λαιμού μου. Το φάρμακο έχει τη γεύση σάπιου λεμονιού.

Περνά τον αντίχειρά του σε ένα από τα θηλάκια της ζώνης του και λέει, «Πώς είσαι, Μπίατρις;»

«Με αποκάλεσες Μπίατρις;»

«Είπα να κάνω μια δοκιμή». Χαμογελά. «Δεν ήταν καλή;»

«Ίσως σε ξεχωριστές περιστάσεις μόνο. Τις ημέρες της μύησης, τις Ημέρες της Επιλογής...» Κάνω μια παύση. Ήμουν έτοι-

μη να αραδιάσω ακόμα μερικές γιορτές, αλλά μόνο οι Ανιδιοτελείς τις γιορτάζουν. Υποθέτω ότι οι Ατρόμητοι έχουν δικές τους γιορτές, αλλά δεν ξέρω ποιες είναι. Και, άλλωστε, η ιδέα να γιορτάσουμε οτιδήποτε τώρα είναι τόσο γελοία, που δε συνεχίζω.

«Σύμφωνοι». Το χαμόγελό του σβήνει. «Πώς είσαι, Τρις;»

Η ερώτηση δεν είναι παράξενη ύστερα απ' όλα όσα περάσαμε, ωστόσο σφίγγομαι όταν την κάνει, ανήσυχη ότι με κάποιον τρόπο θα μπορέσει να δει μέσα στο μυαλό μου. Δεν του έχω πει ακόμα για τον Γουίλ. Το θέλω, αλλά δεν ξέρω πώς. Η σκέψη και μόνο να πω τις λέξεις δυνατά με κάνει να νιώθω τόσο βαριά, που θα μπορούσα να διαπεράσω τις σανίδες του πατώματος.

«Είμαι...» Κουνώ το κεφάλι μου μερικές φορές. «Δεν ξέρω, Τέσσερα. Είμαι ξύπνια. Είμαι...» Εξακολουθώ να κουνώ το κεφάλι μου. Εκείνος περνά το χέρι του πάνω από το μάγουλό μου, με το ένα δάχτυλο να ακουμπά πίσω από τ' αυτί μου. Μετά χαμηλώνει το κεφάλι του και με φιλάει, στέλνοντας έναν ζεστό πόνο σε όλο μου το σώμα. Τυλίγω τα χέρια μου γύρω από το μπράτσο του, κρατώντας τον εκεί όσο πιο πολύ μπορώ. Όταν με αγγίζει, η αίσθηση του κενού στο στήθος μου και το στομάχι μου δεν είναι τόσο έντονη.

Δε χρειάζεται να του το πω. Μπορώ απλά να προσπαθήσω να ξεχάσω – μπορεί να με βοηθήσει αυτός να ξεχάσω.

«Ξέρω», είπε. «Συγγνώμη. Δεν έπρεπε να είχα ρωτήσει».

Για μια στιγμή το μόνο που μπορώ να σκεφτώ είναι, *Πώς είναι δυνατόν να ξέρεις; Αλλά κάτι στην έκφρασή του μου υπενθυμίζει ότι όντως ξέρει κάτι από απώλεια. Έχασε τη μητέρα του όταν ήταν μικρός. Δε θυμάμαι πώς πέθανε, απλά θυμάμαι ότι είχαμε πάει στην κηδεία της.*

Ξαφνικά τον θυμάμαι να κρατά σφιχτά τις κουρτίνες στο δωμάτιό του, περίπου εννιά ετών, ντυμένος στα γκρι, με τα σκούρα μάτια του κλειστά. Είναι μια φευγαλέα εικόνα και μπορεί να είναι δημιούργημα της φαντασίας μου και όχι μια ανάμνηση.

Με ελευθερώνει. «Θα σε αφήσω να ετοιμαστείς».

Το μπάνιο των γυναικών είναι δυο πόρτες πιο κάτω. Το πάτωμα έχει σκούρα καφέ πλακάκια και κάθε ντουσιέρα ξύλινους τοίχους και μια πλαστική κουρτίνα να τη χωρίζει από τον κεντρικό διάδρομο. Μια πινακίδα στον πίσω τοίχο λέει: “*ΝΑ ΘΥΜΑΣΤΕ: ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΤΗΡΗΣΗ ΤΩΝ ΑΠΟΘΕΜΑΤΩΝ, ΤΟ ΝΕΡΟ ΤΡΕΧΕΙ ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΠΕΝΤΕ ΛΕΠΤΑ*”.

Το νερό είναι κρύο, επομένως δε θα ήθελα περισσότερα λεπτά, ακόμα κι αν μπορούσα να τα έχω. Πλένομαι γρήγορα με το αριστερό μου χέρι, αφήνοντας το δεξί να κρέμεται στο πλευρό μου. Το παυσίπονο που μου έδωσε ο Τομπάιας επέδρασε γρήγορα – ο πόνος στον ώμο μου έχει ήδη μειωθεί.

Όταν βγαίνω από το ντους, μια στοίβα ρούχα με περιμένει στο κρεβάτι μου. Αποτελείται από μερικά κίτρινα και κόκκινα, από τους Ειρηνικούς, και μερικά γκρι, από τους Ανιδιοτελείς, χρώματα που σπάνια βλέπω δίπλα-δίπλα. Αν έπρεπε να μαντέψω, θα έλεγα ότι κάποιος Ανιδιοτελής μού άφησε εδώ τη στοίβα. Είναι κάτι που μόνο εκείνοι θα σκέφτονταν να κάνουν.

Φορώ ένα σκούρο κόκκινο τζιν παντελόνι –τόσο μακρύ, που πρέπει να γυρίσω τα μπατζάκια τρεις φορές– και ένα γκρι πουκάμισο των Ανιδιοτελών που μου είναι μεγάλο. Τα μανίκια φτάνουν ως τις άκρες των δαχτύλων μου· τα γυρίζω κι αυτά. Πονάω όταν κουνώ το δεξί μου χέρι, γι’ αυτό οι κινήσεις μου είναι μικρές και αργές.

Κάποιος χτυπά την πόρτα. «Μπιάτρις!» Η απαλή φωνή είναι της Σούζαν.

Της ανοίγω. Κουβαλά έναν δίσκο με φαγητό, τον οποίο αφήνει στο κρεβάτι. Ψάχνω στο πρόσωπό της ένα σημάδι γι’ αυτό που έχασε –ο πατέρας της, ηγέτης των Ανιδιοτελών, δεν επιβίωσε από την επίθεση–, αλλά βλέπω μονάχα την ήρεμη αποφασιστικότητα που χαρακτηρίζει την παλιά μου φατρία.

«Λυπάμαι που δε σου κάνουν τα ρούχα», λέει. «Είμαι σίγουρη ότι μπορούμε να σου βρούμε καλύτερα, αν οι Ειρηνικοί μάς επιτρέψουν να μείνουμε».

«Μια χαρά είναι», απαντώ. «Ευχαριστώ».

«Άκουσα ότι σε πυροβόλησαν. Θέλεις να σε βοηθήσω με τα μαλλιά σου; Ή τα παπούτσια σου;»

Είμαι έτοιμη να αρνηθώ, αλλά όντως χρειάζομαι βοήθεια.

«Ναι, σ' ευχαριστώ».

Κάθομαι σε ένα σκαμνί μπροστά στον καθρέφτη κι εκείνη στέκεται πίσω μου, με τα μάτια της ευσυνείδητα συγκεντρωμένα στο έργο της και όχι στο είδωλό της. Δε σηκώνονται, ούτε καν για μια στιγμή, καθώς περνά μια χτένα μέσα από τα μαλλιά μου. Και δε ρωτά για τον ώμο μου, πώς με πυροβόλησαν, τι συνέβη όταν έφυγα από το κρησφύγετο των Ανιδιοτελών για να σταματήσω την προσομοίωση. Έχω την αίσθηση ότι, αν μπορούσα με κάποιον τρόπο να την ξεφλουδίσω, θα ήταν Ανιδιοτελής ως τον πυρήνα της.

«Έχεις δει τον Ρόμπερτ;» λέω. Ο αδελφός της ο Ρόμπερτ επέλεξε τους Ειρηνικούς όταν εγώ επέλεξα τους Ατρόμητους, επομένως είναι κάπου μέσα σε αυτό το συγκρότημα. Αναρωτιέμαι αν η επανένωσή τους θα μοιάζει καθόλου με τη δική μου με τον Κέιλεμπ.

«Για λίγο, χθες βράδυ. Τον άφησα να θρηνήσει με τη φατρία του, όπως εγώ θρηνώ με τη δική μου. Είναι ωραίο που τον ξαναβλέπω όμως».

Ακούω μια οριστικότητα στον τόνο της, που μου λέει ότι το θέμα έχει κλείσει.

«Είναι κρίμα που έγινε αυτό τη στιγμή που έγινε», λέει η Σούζαν. «Οι ηγέτες μας ήταν έτοιμοι να κάνουν κάτι υπέροχο».

«Αλήθεια; Τι;»

«Δεν ξέρω». Η Σούζαν κοκκινίζει. «Ήξερα όμως ότι κάτι συνέβαινε. Δεν ήθελα να φανώ περιεργη. Απλώς πρόσεξα διάφορα πράγματα».

«Δε θα σε κατηγορούσα ότι είσαι περιεργη, ακόμα κι αν πράγματι ήσουν».

Κουνά το κεφάλι της και συνεχίζει να χτενίζει. Αναρωτιέμαι τι ήταν αυτό που έκαναν οι ηγέτες των Ανιδιοτελών – μεταξύ των οποίων και ο πατέρας μου. Και δεν μπορώ παρά να θαυμά-

σω το συμπέρασμα της Σούζαν ότι αυτό που έκαναν ήταν υπέροχο, ό,τι κι αν ήταν. Μακάρι να μπορούσα να πιστέψω ξανά αυτό για τους ανθρώπους.

Αν το πίστευα ποτέ δηλαδή.

«Οι Ατρόμητοι έχουν τα μαλλιά τους κάτω, σωστά;» λέει.

«Μερικές φορές. Ξέρεις να φτιάχνεις πλεξούδα;»

Έτσι, τα επιδέξια δάχτυλά της αρχίζουν να τυλίγουν τούφες από τα μαλλιά μου σε μια πλεξούδα που γαργαλά τη μέση της σπονδυλικής μου στήλης. Κοιτάζω επίμονα το είδωλό μου, έως ότου εκείνη τελειώνει. Την ευχαριστώ και φεύγει με ένα μικρό χαμόγελο, κλείνοντας την πόρτα πίσω της.

Συνεχίζω να κοιτάζω, αλλά δε βλέπω τον εαυτό μου. Μπορώ ακόμα να νιώσω τα δάχτυλά της να χαϊδεύουν τον σβέρο μου, όπως έκαναν τα δάχτυλα της μητέρας μου το τελευταίο πρωινό που πέρασα μαζί της. Με τα μάτια μου υγρά από τα δάκρυα, κουνώ το σώμα μου μπρος πίσω πάνω στο σκαμνί, προσπαθώντας να διώξω την ανάμνηση από το μυαλό μου. Φοβάμαι ότι, αν αρχίσω να κλαίω με λυγμούς, δε θα καταφέρω να σταματήσω μέχρι να ζαρώσω σαν σταφίδα.

Βλέπω ένα βαλιτσάκι για ράψιμο πάνω στη συρταριέρα. Μέσα του υπάρχουν κλωστές δύο χρωμάτων, κόκκινη και κίτρινη, και ένα ψαλίδι.

Νιώθω ήρεμη καθώς λύνω την πλεξούδα μου και χτενίζω ξανά τα μαλλιά μου. Τα χωρίζω στη μέση και φροντίζω να είναι ευθεία και ίσια. Κλείνω το ψαλίδι πάνω από τα μαλλιά μου στο ύψος του πιγουνιού μου.

Πώς μπορώ να δείχνω η ίδια, όταν εκείνη έχει χαθεί και όλα είναι διαφορετικά; Δεν μπορώ.

Τα κόβω σε όσο πιο ίσια γραμμή μπορώ, χρησιμοποιώντας το σαγόνι μου ως οδηγό. Το δύσκολο κομμάτι είναι το πίσω μέρος, το οποίο δεν μπορώ να δω πολύ καλά, γι' αυτό κάνω ό,τι καλύτερο μπορώ χρησιμοποιώντας την αφή αντί για την όραση. Στο πάτωμα με περιβάλλουν τούφες ξανθά μαλλιά σε ένα ημικύκλιο.

Βγαίνω από το δωμάτιο χωρίς να κοιτάξω ξανά το είδωλό μου.

Όταν αργότερα ο Τομπάιιας και ο Κέιλεμπ έρχονται να με πάρουν, με κοιτάζουν σαν να μην είμαι το άτομο που γνώριζαν χθες.

«Έκοψες τα μαλλιά σου», λέει ο Κέιλεμπ, με τα φρύδια του να σηκώνονται με έκπληξη. Το να συνειδητοποιεί τα γεγονότα όντας σε κατάσταση σοκ είναι εξαιρετικά πολυμαθές εκ μέρους του. Τα μαλλιά του στη μια πλευρά πετάνε από τον ύπνο και τα μάτια του είναι κόκκινα.

«Ναι», λέω. «Κάνει... πολλή ζέστη για μακριά μαλλιά».

«Δίκιο έχεις».

Διασχίζουμε τον διάδρομο μαζί. Οι σανίδες τριίζουν κάτω από τα πόδια μας. Μου λείπει ο τρόπος που αντηχούσαν τα βήματά μου στο συγκρότημα των Ατρόμητων· μου λείπει ο δροσερός υπόγειος αέρας. Αλλά πάνω απ' όλα μου λείπουν οι φόβοι των τελευταίων αυτών εβδομάδων, καθώς μου φαίνονται μικροί σε σύγκριση με τους τωρινούς φόβους μου.

Βγαίνουμε από το κτίριο. Τριγύρω μου ο εξωτερικός αέρας με πιέζει σαν ένα μαξιλάρι που προσπαθεί να μου προκαλέσει ασφυξία. Μυρίζει πράσινο, όπως μυρίζει ένα φύλλο όταν το κόβεις στη μέση.

«Γνωρίζουν όλοι ότι είσαι γιος του Μάρκου;» λέει ο Κέιλεμπ. «Του Ανιδιοτελούς, εννοώ».

«Απ' όσο ξέρω όχι», απαντά ο Τομπάιιας κοιτάζοντας τον Κέιλεμπ. «Και θα το εκτιμούσα αν δεν το ανέφερες».

«Δε χρειάζεται να το αναφέρω. Όποιος έχει μάτια μπορεί να το δει μόνος του». Ο Κέιλεμπ τον κοιτάζει συνοφρωμένος. «Πόσων χρονών είσαι, τέλος πάντων;»

«Δεκαοκτώ».

«Και δε νομίζεις ότι είσαι πολύ μεγάλος για να είσαι με τη μικρή μου αδελφή;»

Ο Τομπάιιας ελευθερώνει ένα σύντομο γέλιο. «Η μικρή δεν σου είναι τίποτα».

«Σταματήστε και οι δυο σας», λέω. Μια ομάδα ατόμων με κίτρινα ρούχα περπατά μπροστά μας, προς ένα πλατύ χαμηλό κτίριο φτιαγμένο ολοκληρωτικά από γυαλί. Νιώθω το φως του ήλιου

που αντανακλάται στους υαλοπίνακες να με στραβώνει. Καλύπτω το πρόσωπό μου με το χέρι μου και συνεχίζω να περπατώ.

Οι πόρτες του κτιρίου είναι ορθάνοιχτες. Στην παρυφή του κυκλικού θερμοκηπίου φυτά και δέντρα μεγαλώνουν σε γούρνες με νερό ή σε μικρές λιμνούλες. Το μόνο που καταφέρνουν οι ντουζίνες ανεμιστήρες που είναι τοποθετημένοι σε όλο το δωμάτιο είναι να διασκορπίζουν παντού τον ζεστό αέρα κι έτσι είμαι ήδη ιδρωμένη. Αλλά αυτό φεύγει από το μυαλό μου, όταν το πλήθος μπροστά μου αραιώνει και βλέπω το υπόλοιπο δωμάτιο.

Στο κέντρο του υπάρχει ένα τεράστιο δέντρο. Τα κλαδιά του απλώνονται πάνω από το μεγαλύτερο μέρος του θερμοκηπίου και οι ρίζες του διακρίνονται μέσα από το έδαφος, σχηματίζοντας έναν πυκνό ιστό από φλοιό. Στα ανοίγματα ανάμεσα στις ρίζες δε βλέπω χώμα αλλά νερό, καθώς και μεταλλικές βέργες που κρατούν τις ρίζες στη θέση τους. Δε θα έπρεπε να εκπλήσομαι – οι Ειρηνικοί περνούν τις ζωές τους επιτυγχάνοντας γεωργικούς άθλους όπως αυτός με τη βοήθεια της τεχνολογίας των Πολυμαθών.

Πάνω σε ένα σύμπλεγμα από ρίζες στέκεται η Τζοάνα Ρείες, με τα μαλλιά της να πέφτουν στο σημαδεμένο μισό του προσώπου της. Έμαθα στην Ιστορία των Φατριών ότι οι Ειρηνικοί δεν αναγνωρίζουν κάποιον επίσημο ηγέτη – ψηφίζουν για τα πάντα και το αποτέλεσμα συνήθως είναι σχεδόν ομόφωνο. Είναι σαν πολλά τμήματα ενός ενιαίου μυαλού· και η Τζοάνα είναι το φερέφωνο.

Οι Ειρηνικοί κάθονται στο πάτωμα, οι περισσότεροι με τα πόδια τους σταυρωμένα, πάνω σε ρόζους και συμπλέγματα που ελάχιστα μοιάζουν με τις ρίζες του δέντρου. Οι Ανιδιοτελείς κάθονται στριμωγμένοι σε σειρές μερικά μέτρα στ' αριστερά μου. Τα μάτια μου ψάχνουν το πλήθος για μερικά δευτερόλεπτα, προτού συνειδητοποιήσω τι είναι αυτό που αναζητώ: τους γονείς μου.

Ξεροκαταπίνω και προσπαθώ να ξεχάσω. Ο Τομπάις αγγίζει τη μέση μου και με οδηγεί στην άκρη του χώρου συνέλευσης, πίσω από τους Ανιδιοτελείς. Προτού καθίσουμε, φέρνει το στόμα του κοντά στ' αυτί μου και λέει, «Μου αρέσουν τα μαλλιά σου έτσι».

Βρίσκω ένα μικρό χαμόγελο να του χαρίσω και γέρωω πάνω του όταν κάθομαι, με το μπράτσο μου να ακουμπά στο δικό του.

Η Τζοάνα σηκώνει τα χέρια της και σκύβει το κεφάλι της. Κάθε συζήτηση στο δωμάτιο σταματά προτού προλάβω να πάρω την επόμενη ανάσα μου. Γύρω μου οι Ειρηνικοί κάθονται σιωπηλοί, κάποιοι έχουν τα μάτια τους κλειστά, κάποιοι κουνούν τα χείλη τους αρθρώνοντας λέξεις που δεν μπορώ να ακούσω, κάποιοι κοιτάζουν σε κάποιο μακρινό σημείο.

Κάθε δευτερόλεπτο που περνά μου φαίνεται βασανιστικό. Μέχρι να σηκώσει η Τζοάνα το κεφάλι της, νιώθω εξουθενωμένη.

«Σήμερα πρέπει να ασχοληθούμε με ένα σημαντικό ερώτημα», λέει, «το οποίο είναι: πώς θα συμπεριφερθούμε σ' αυτή την εποχή της σύγκρουσης ως άνθρωποι που επιδιώκουν την ειρήνη;»

Κάθε Ειρηνικός στο δωμάτιο στρέφεται στον διπλανό του και αρχίζει να μιλά.

«Πώς καταφέρνουν να κάνουν οτιδήποτε;» λέω, καθώς οι συζητήσεις κρατούν ολόκληρα λεπτά.

«Δεν τους νοιάζει η αποτελεσματικότητα», μου απαντά ο Τομπάιας. «Τους νοιάζει η συμφωνία. Κοίτα».

Μερικά μέτρα πιο πέρα, δυο γυναίκες με κίτρινα φορέματα σηκώνονται και πηγαίνουν κοντά σε μια παρέα τριών αντρών. Ένας νεαρός άντρας μετακινείται έτσι ώστε ο μικρός κύκλος τους να μεγαλώσει όταν ενώνεται με τη διπλανή ομάδα. Παντού στο δωμάτιο οι μικρές ομάδες μεγαλώνουν και επεκτείνονται, και όλο και λιγότερες φωνές γεμίζουν το δωμάτιο, μέχρι που μένουν μόνο τρεις ή τέσσερις. Μόνο αποσπασματικά μπορώ να ακούσω από αυτά που λένε: «Ειρήνη... Ατρόμητοι... Πολυμαθείς... κρησφύγετο... ανάμειξη...»

«Αυτό είναι αλλόκοτο», λέω.

«Νομίζω ότι είναι όμορφο», απαντά εκείνος.

Τον κοιτάζω.

«Τι;» Γελάει λίγο. «Καθένας τους έχει έναν ισότιμο ρόλο στη διακυβέρνηση. Καθένας νιώθει εξίσου υπεύθυνος. Και αυτό τους

κάνει να νοιάζονται· τους κάνει ευγενικούς. Το βρίσκω όμορφο».

«Εγώ το βρίσκω αδύνατο», λέω. «Στους Ειρηνικούς έχει αποτέλεσμα, σίγουρα. Αλλά τι γίνεται όταν δε θέλουν όλοι να παίζουν μπάντζο και να καλλιεργούν σοδειές; Τι γίνεται όταν κάποιος κάνει κάτι τρομερό και το πρόβλημα δεν μπορεί να λυθεί με τη συζήτηση;»

Σηκώνει τους ώμους του. «Φαντάζομαι ότι θα το μάθουμε».

Τελικά, ένα άτομο από καθμία από τις μεγάλες ομάδες σηκώνεται και πλησιάζει την Τζοάνα, περνώντας προσεκτικά πάνω από τις ρίζες του μεγάλου δέντρου. Περιμένω ότι θα απευθυνθούν σ' εμάς τους υπολοίπους, όμως εκείνοι στέκονται σε έναν κύκλο με την Τζοάνα και τους άλλους εκπροσώπους και μιλούν χαμηλόφωνα. Αρχίζω να πιστεύω ότι δε θα μάθω ποτέ τι λένε.

«Δε θα μας αφήσουν να διαφωνήσουμε μαζί τους, έτσι δεν είναι;» λέω.

«Αμφιβάλλω».

Είμαστε τελειωμένοι.

Όταν έχουν πει όλοι αυτό που ήθελαν, κάθονται ξανά κάτω, αφήνοντας την Τζοάνα μόνη της στο κέντρο του δωματίου. Σκύβει μπροστά και σταυρώνει τα χέρια μπροστά της. Πού θα πάμε όταν μας πουν να φύγουμε; Πίσω στην πόλη, όπου τίποτα δεν είναι ασφαλές;

«Η φατρία μας έχει στενή σχέση με τους Πολυμαθείς όσο καιρό μπορούμε να θυμηθούμε. Χρειαζόμαστε ο ένας τον άλλο για να επιβιώσουμε και πάντα συνεργαζόμασταν μεταξύ μας», λέει η Τζοάνα. «Αλλά στο παρελθόν είχαμε επίσης μια δυνατή σχέση και με τους Ανιδιοτελείς και δεν πιστεύουμε ότι είναι σωστό να αποσύρουμε τη χείρα φιλίας, ενώ την έχουμε προσφέρει εδώ και τόσο καιρό».

Η φωνή της είναι μελιστάλαχτη, και μάλιστα κινείται και σαν μέλι, αργά και προσεκτικά. Με το πίσω μέρος του χεριού μου σκουπίζω τον ιδρώτα από το σημείο όπου ξεκινούν τα μαλλιά μου.

«Νιώθουμε ότι ο μόνος τρόπος για να διατηρήσουμε τις σχέσεις μας και με τις δύο φατρίες είναι να παραμείνουμε ουδέτε-

ροι και να μην αναμειχθούμε», συνεχίζει. «Η παρουσία σας εδώ, όσο ευπρόσδεκτοι κι αν είστε, το καθιστά δύσκολο».

Έρχεται, σκέφτομαι.

«Καταλήξαμε στην απόφαση να καταστήσουμε το αρχηγείο της φατριάς μας καταφύγιο για μέλη όλων των φατριών», λέει, «υπό μερικούς όρους. Ο πρώτος είναι ότι κανένα είδος όπλου δεν επιτρέπεται στο συγκρότημα. Ο δεύτερος είναι ότι, αν δημιουργηθεί κάποια σοβαρή διαμάχη, είτε προφορική είτε σωματική, θα ζητηθεί από όλα τα εμπλεκόμενα μέρη να αποχωρήσουν. Ο τρίτος είναι ότι μέσα στα όρια του συγκροτήματος απαγορεύεται κάθε συζήτηση για τη διαμάχη, ακόμα και ιδιαίτερος. Και ο τέταρτος είναι ότι όποιος μένει εδώ πρέπει να συμβάλλει στην ευημερία αυτού του περιβάλλοντος δουλεύοντας. Θα το αναφέρουμε στους Πολυμαθείς, στους Ειλκρινείς και τους Ατρομήτους όσο πιο σύντομα μπορούμε».

Το βλέμμα της πλανιέται στον Τομπάιας και σ' εμένα, και μένει εκεί.

«Είστε ευπρόσδεκτοι να μείνετε εδώ αν και μόνο αν μπορείτε να τηρήσετε τους κανόνες μας», λέει. «Αυτή είναι η απόφασή μας».

Σκέφτομαι το όπλο που έκρυψα κάτω από το στρώμα μου και την ένταση ανάμεσα σ' εμένα και στον Πίτερ, στον Τομπάιας και τον Μάρκου, και νιώθω το στόμα μου να στεγνώνει. Δεν είμαι καλή στο να αποφεύγω τις διαμάχες.

«Δε θα μπορούσαμε να μείνουμε πολύ», λέω στον Τομπάιας χαμηλόφωνα.

Μέχρι πριν από ένα λεπτό χαμογελούσε αγνά. Τώρα οι γωνίες του στόματός του έχουν εξαφανιστεί μέσα σε ένα συνοφρύωμα. «Όχι, δε θα μπορούσαμε».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΑ

ΕΚΕΙΝΟ ΤΟ ΒΡΑΔΥ ΕΠΙΣΤΡΕΦΩ στο δωμάτιό μου και γλιστρώ το χέρι μου κάτω από το στρώμα για να σιγουρευτώ ότι το όπλο είναι ακόμα εκεί. Τα δάχτυλά μου χαϊδεύουν τη σκανδάλη και ο λαιμός μου σφίγγεται λες κι έχω κάποια αλλεργική αντίδραση. Τραβώ το χέρι μου και γονατίζω στην άκρη του κρεβατιού, παίρνοντας βαθιές ανάσες, έως ότου η αίσθηση υποχωρεί.

Τι έχεις πάθει; Κουνώ το κεφάλι μου. Συγκρατήσου.

Κι έτσι ακριβώς νιώθω: σαν να συγκρατώ τα διάφορα μέρη μου τραβώντας τα προς τα πάνω και προς τα μέσα σαν κορδόνια. Νιώθω να πνίγομαι, αλλά τουλάχιστον νιώθω δυνατή.

Με την περιφερειακή όρασή μου βλέπω μια φευγαλέα κίνηση και στρέφω το βλέμμα μου στο παράθυρο που έχει θέα στον οπωρώνα με τις μηλιές. Η Τζοάνα Ρέιες και ο Μάρκος Ίτον περπατούν πλάι-πλάι, σταματώντας στον κήπο με τα βότανα για να κόψουν φύλλα μέντας. Έχω βγει από το δωμάτιό μου προτού καν προλάβω να σκεφτώ γιατί θέλω να τους ακολουθήσω.

Διασχίζω το κτίριο τρέχοντας για να μην τους χάσω. Όταν βγαίνω, πρέπει να είμαι πιο προσεκτική. Κάνω τον κύκλο της πίσω πλευράς του θερμοκηπίου και, όταν βλέπω την Τζοάνα και τον Μάρκος να εξαφανίζονται μέσα σε μια σειρά δέντρων, χώνομαι στη διπλανή συστάδα, ελπίζοντας ότι τα κλαδιά θα με κρύψουν αν κάποιος από τους δυο τους κοιτάξει πίσω.

«...που με μπερδεύει είναι η στιγμή της επίθεσης», λέει η Τζοάνα. «Άραγε οφείλεται απλά στο ότι η Τζανίν ολοκλήρωσε τελικά τον σχεδιασμό της και την πραγματοποίησε ή υπήρξε κάποιο περιστατικό που την πυροδότησε;»

Βλέπω το πρόσωπο του Μάρκουσ μέσα από έναν κορμό δέντρου που χωρίζεται στη μέση. Πιέζει τα χείλη του και λέει, «Χμμμ».

«Δε θα το μάθουμε ποτέ, υποθέτω». Η Τζοάνα σηκώνει το φρύδι της. «Ή θα το μάθουμε;»

«Όχι, ίσως όχι».

Η Τζοάνα ακουμπά το χέρι της στο μπράτσο του και γυρίζει προς το μέρος του. Κοκαλώνω, καθώς προς στιγμινή φοβάμαι ότι θα με δει, αλλά εκείνη κοιτάζει μόνο τον Μάρκουσ. Κουβαριάζομαι στο έδαφος και μπουσουλάω προς ένα από τα δέντρα για να με κρύβει ο κορμός. Ο φλοιός προκαλεί φαγούρα στη σπονδυλική μου στήλη, αλλά δεν κινούμαι.

«Ξέρεις όμως», λέει εκείνη. «Ξέρεις γιατί επιτέθηκε τη συγκεκριμένη στιγμή. Μπορεί να μην είμαι πλέον Ευλικρινής, αλλά μπορώ ακόμα να καταλάβω πότε μου κρύβει κάποιος την αλήθεια».

«Η περιέργεια είναι εγωιστική, Τζοάνα».

Αν ήμουν η Τζοάνα, θα του έβαζα τις φωνές για το σχόλιό του, αλλά εκείνη λέει ευγενικά, «Η φατρία μου περιμένει από μένα να τη συμβουλευσω και, αν κατέχεις τόσο ζωτικές πληροφορίες, είναι σημαντικό να τις μάθω κι εγώ για να τις μοιραστώ μαζί της. Είμαι σίγουρη ότι μπορείς να το καταλάβεις αυτό, Μάρκουσ».

«Υπάρχει λόγος που δεν ξέρεις όλα όσα ξέρω εγώ. Πριν από πολύ καιρό οι Ανιδιοτελείς έλαβαν κάποιες ευαίσθητες πληροφορίες», λέει ο Μάρκουσ. «Η Τζανίν μάς επιτέθηκε για να τις κλέψει. Και αν δεν είμαι προσεκτικός, θα τις καταστρέψει, και αυτό είναι το μόνο που μπορώ να σου πω».

«Σίγουρα όμως...»

«Όχι», τη διέκοψε ο Μάρκουσ. «Αυτές οι πληροφορίες είναι πολύ πιο σημαντικές απ' όσο μπορείς να φανταστείς. Οι περισσότεροι από τους ηγέτες σ' αυτή την πόλη ρίσκαραν τις ζωές τους για να τις προστατεύσουν από την Τζανίν και πέθαναν, και δε θα τις βάλω τώρα σε κίνδυνο για να ικανοποιήσεις εσύ την εγωιστική σου περιέργεια».

Η Τζοάνα παραμένει σιωπηλή για μερικά δευτερόλεπτα. Εί-
ναι τόσο σκοτεινά τώρα, που με δυσκολία καταφέρνω να δω τα
ίδια μου τα χέρια. Ο αέρας μυρίζει χώμα και μήλα, και προσπα-
θώ να μην αναπνέω πολύ δυνατά.

«Συγγνώμη», λέει η Τζοάνα. «Μάλλον θα έκανα κάτι που σε
οδήγησε να πιστέψεις ότι δεν είμαι αξιόπιστη».

«Την προηγούμενη φορά που εμπιστεύτηκα αυτές τις πληρο-
φορίες σε κάποιον εκπρόσωπο φατριάς όλοι μου οι φίλοι δολο-
φονήθηκαν», απαντά. «Δεν εμπιστεύομαι κανέναν πια».

Δεν μπορώ να συγκρατηθώ... γέρνω μπροστά για να μπο-
ρώ να βλέπω πίσω από τον κορμό του δέντρου. Ο Μάρκος και
η Τζοάνα είναι υπερβολικά απασχολημένοι για να προσέξουν
την κίνηση. Είναι κοντά ο ένας στον άλλο, αλλά δεν αγγίζονται,
και δεν έχω ξαναδεί τον Μάρκος να δείχνει τόσο κουρασμέ-
νος ή την Τζοάνα τόσο οργισμένη. Αλλά το πρόσωπό της μαλα-
κώνει· αγγίζει ξανά το μπράτσο του Μάρκος, αυτή τη φορά με
ένα ελαφρύ χάδι.

«Για να έχουμε ειρήνη, πρώτα πρέπει να έχουμε εμπιστοσύ-
νη», λέει η Τζοάνα. «Ελπίζω λοιπόν να αλλάξεις γνώμη. Να θυ-
μάσαι ότι ήμουν πάντα φίλη σου, Μάρκος, ακόμα και όταν δεν
είχες να πεις πολλά».

Σκύβει, τον φιλά στο μάγουλο και μετά φεύγει προς την άκρη
του οπωρώνα. Ο Μάρκος στέκεται για μερικά δευτερόλεπτα
εμφανώς σασιτισμένος και αρχίζει να κατευθύνεται προς το συ-
γκρότημα.

Οι αποκαλύψεις της τελευταίας μισής ώρας βουίζουν στο μυα-
λό μου. Νόμιζα ότι η Τζανίν επιτέθηκε στους Ανιδιοτελείς για να
αρπάξει την εξουσία. Αλλά τους επιτέθηκε για να κλέψει πλη-
ροφορίες – πληροφορίες που μόνο εκείνοι ήξεραν.

Ύστερα το βουητό σταματά, καθώς θυμάμαι κάτι άλλο που
είπε ο Μάρκος: *οι περισσότεροι από τους ηγέτες αυτής της πό-
λης ρίσκαραν τη ζωή τους γι' αυτές. Μήπως ένας από αυτούς
τους ηγέτες ήταν και ο πατέρας μου;*

Πρέπει να μάθω. Πρέπει να ανακαλύψω τι μπορεί να είναι

τόσο σημαντικό ώστε να αξίζει να πεθάνουν γι' αυτό οι Ανιδιοτελείς – και να σκοτώσουν γι' αυτό οι Πολυμαθείς.

+ + +

Σταματώ για λίγο προτού χτυπήσω την πόρτα του Τομπάιας, και αφουγκράζομαι αυτά που συμβαίνουν μέσα.

«Όχι, όχι έτσι», λέει ο Τομπάιας γελώντας.

«Τι εννοείς “όχι έτσι”; Σε μιμήθηκα τέλεια». Η δεύτερη φωνή ανήκει στον Κέιλεμπ.

«Δε με μιμήθηκες τέλεια».

«Τότε κάν' το ξανά».

Ανοίγω την πόρτα τη στιγμή που ο Τομπάιας, ο οποίος κάθεται στο πάτωμα με το ένα πόδι τεντωμένο, ρίχνει ένα μαχαίρι βουτύρου στον απέναντι τοίχο. Αυτό καρφώνεται, με τη λαβή προς τα έξω, σε ένα μεγάλο κομμάτι τυρί που έχουν τοποθετήσει στο πάνω μέρος της συρταριέρας. Ο Κέιλεμπ, που στέκεται δίπλα του, κοιτάζει δύσπιστα, στην αρχή το τυρί και μετά εμένα.

«Πες μου ότι είναι ένα παιδί-θαύμα των Ατρόμητων», λέει ο Κέιλεμπ. «Μπορείς να το κάνεις κι εσύ αυτό;»

Δείχνει καλύτερα απ' ό,τι πριν – τα μάτια του δεν είναι πλέον κόκκινα και μέσα τους υπάρχει λίγη από την παλιά σπίθα περιέργειας, σαν να ενδιαφέρεται ξανά για τον κόσμο. Τα καστανά μαλλιά του είναι ανακατωμένα, τα κουμπιά του πουκαμίσου του περασμένα στις λάθος κουμπότρυπες. Ο αδελφός μου είναι όμορφος με έναν ατημέλητο τρόπο, λες και τον περισσότερο καιρό δεν έχει ιδέα πώς δείχνει.

«Με το δεξί μου χέρι, ίσως», λέω. «Αλλά ναι, ο Τέσσερα είναι κάτι σαν παιδί-θαύμα των Ατρόμητων. Μπορώ να ρωτήσω για ποιο λόγο πετάτε μαχαίρια στο τυρί;»

Τα μάτια του Τομπάιας πιάνουν τα δικά μου στη λέξη «Τέσσερα». Ο Κέιλεμπ δεν ξέρει ότι ο Τομπάιας κουβαλά την υπεροχή του διαρκώς με το παρατσούκλι του.

«Ο Κέιλεμπ πέρασε για να συζητήσουμε κάτι», απαντά ο Το-

μπάιας ακουμπώντας το κεφάλι του στον τοίχο καθώς με κοιτάζει. «Και το πέταγμα των μαχαιριών κατά κάποιον τρόπο απλά προέκυψε».

«Όπως συμβαίνει συχνά», λέω, με ένα μικρό χαμόγελο να χαράζεται στο πρόσωπό μου.

Δείχνει τόσο χαλαρός, με το κεφάλι του πίσω, το χέρι του να κρέμεται πάνω από το γόνατό του. Κοιταζόμαστε για μερικά δευτερόλεπτα παραπάνω απ' όσο είναι κοινωνικά αποδεκτό. Ο Κέιλεμπ καθαρίζει τον λαιμό του.

«Τέλος πάντων, πρέπει να γυρίσω πίσω στο δωμάτιό μου», λέει ο Κέιλεμπ, κοιτάζοντας πρώτα τον Τομπάιας, μετά εμένα και μετά ξανά τον Τομπάιας. «Διαβάζω ένα βιβλίο για τα συστήματα φιλτραρίσματος του νερού. Το παιδί που μου το έδωσε με κοιτούσε σαν να ήμουν τρελός που ήθελα να το διαβάσω. Νομίζω ότι είναι εγχειρίδιο επισκευών, αλλά είναι συναρπαστικό». Κάνει μια παύση. «Συγγνώμη. Μάλλον θα με περνάτε κι εσείς για τρελό».

«Καθόλου», λέει ο Τομπάιας κοροϊδευτικά. «Ίσως πρέπει να διαβάσεις κι εσύ αυτό το εγχειρίδιο επισκευών, Τρις. Μάλλον θα σου άρεσε».

«Μπορώ να σου το δανείσω», λέει ο Κέιλεμπ.

«Ίσως αργότερα», απαντώ. Όταν ο Κέιλεμπ κλείνει την πόρτα πίσω του, αγριοκοιτάζω τον Τομπάιας.

«Σ' ευχαριστώ γι' αυτό. Τώρα θα μου πάρει τ' αυτιά για το φιλτραρίσμα του νερού και για το πώς λειτουργεί. Αν και φαντάζομαι ότι το προτιμώ απ' αυτό για το οποίο θέλει να μου μιλήσει».

«Μπα; Και ποιο είναι αυτό;» Ο Τομπάιας σηκώνει τα φρύδια του. «Η υδροπονία;»

«Υδρο... τι;»

«Είναι ένας από τους τρόπους που καλλιεργούν τα τρόφιμα εδώ. Δε θέλεις να ξέρεις;»

«Έχεις δίκιο, δε θέλω. Γιατί ήρθε να σου μιλήσει;»

«Για σένα. Νομίζω ότι ήταν εκείνη η συζήτηση που κάνει συνήθως ένας μεγάλος αδελφός. “Μην παίζεις με την αδελφή μου” και τέτοια». Σηκώνεται.

«Τι του είπες;»

Έρχεται προς το μέρος μου. «Του είπα πώς ήρθαμε κοντά... έτσι προέκυψε και το πέταγμα του μαχαιριού... και του είπα ότι δεν παίζω».

Νιώθω μια θερμότητα παντού. Τυλίγει τα χέρια του γύρω από τους γοφούς μου και με πιέζει απαλά πάνω στην πόρτα. Τα χείλη του βρίσκουν τα δικά μου.

Δεν μπορώ να θυμηθώ τον λόγο για τον οποίο ήρθα εδώ.

Και δε με νοιάζει.

Τυλίγω το καλό μου χέρι γύρω του, τραβώντας τον πάνω μου. Τα δάχτυλά μου βρίσκουν το στρίφωμα της μπλούζας του και γλιστρούν από κάτω, για να απλωθούν πάνω στη μέση του. Τον αισθάνομαι τόσο δυνατό...

Με φιλάει ξανά, με μεγαλύτερη επιμονή αυτή τη φορά, με τα χέρια του να πιέζουν τη μέση μου. Οι ανάσες του, οι ανάσες μου, το σώμα του, το σώμα μου, είμαστε τόσο κοντά, που δεν υπάρχει διαφορά.

Αποτραβιέται για μόνο λίγα εκατοστά. Σχεδόν δεν τον αφήνω να πάει μακριά.

«Δεν ήρθες γι' αυτό», λέει.

«Όχι».

«Γιατί ήρθες λοιπόν;»

«Ποιος νοιάζεται;»

Περνώ τα δάχτυλά μου μέσα από τα μαλλιά του και τραβώ ξανά το στόμα του στο δικό μου. Δεν αντιστέκεται, αλλά έπειτα από μερικά δευτερόλεπτα ψελλίζει, «Τρις», πάνω στο μάγουλό μου.

«Εντάξει, εντάξει». Κλείνω τα μάτια μου. Η αλήθεια είναι ότι ήρθα εδώ για κάτι σημαντικό: για να του μιλήσω για τη συζήτηση που κρυφάκουσα.

Καθόμασθε δίπλα-δίπλα στο κρεβάτι του Τομπάιας και ξεκινώ από την αρχή. Του λέω ότι ακολούθησα τον Μάρκουσ και την Τζοάνα στον οπωρώνα. Του μιλώ για την ερώτηση της Τζοάνα σχετικά με τη χρονική επιλογή για την προσομοίωση της επί-

θεσης, και για την απάντηση του Μάρκου, καθώς και για τον καβγά που ακολούθησε. Δε δείχνει σοκαρισμένος ή περιέργος. Αντίθετα, το στόμα του υιοθετεί το πικρόχολο σούφρωμα που συνοδεύει κάθε αναφορά στον Μάρκου.

«Λοιπόν, πώς σου φαίνεται;» λέω όταν τελειώνω.

«Μου φαίνεται ότι ο Μάρκου προσπαθεί να νιώσει πιο σημαντικός απ' ό,τι είναι».

Αυτή δεν ήταν η απάντηση που περίμενα.

«Δηλαδή... τι; Πιστεύεις ότι λέει ανοησίες;»

«Πιστεύω ότι πιθανότατα όντως υπάρχουν κάποιες πληροφορίες που γνώριζαν οι Ανιδιοτελείς και τις οποίες ήθελε να μάθει η Τζανίν, αλλά νομίζω ότι υπερβάλλει ως προς τη σημασία τους. Προσπαθεί να ικανοποιήσει τον εγωισμό του κάνοντας την Τζοάνα να πιστέψει ότι έχει κάτι που θέλει και δε θα της το δώσει».

«Δεν...» συνοφρυώνομαι. «Δε νομίζω ότι έχεις δίκιο. Δεν ακουγόταν σαν να έλεγε ψέματα».

«Δεν τον ξέρεις όπως εγώ. Είναι εξαιρετικός ψεύτης».

Έχει δίκιο, δεν ξέρω τον Μάρκου και σίγουρα όχι τόσο καλά όσο τον ξέρει αυτός. Αλλά το ένστικτό μου μου έλεγε να πιστέψω τον Μάρκου, και συνήθως εμπιστεύομαι τα ένστικτά μου.

«Ίσως έχεις δίκιο, αλλά δε θα έπρεπε να μάθουμε τι συμβαίνει; Για να είμαστε σίγουροι;»

«Νομίζω ότι είναι πιο σημαντικό να ασχοληθούμε με την τρέχουσα κατάσταση», λέει ο Τομπάις. «Να επιστρέψουμε στην πόλη. Να μάθουμε τι συμβαίνει εκεί. Να βρούμε έναν τρόπο να καταστρέψουμε τους Πολυμαθείς. Ίσως αφού επιλυθούν όλα αυτά να μπορέσουμε να ανακαλύψουμε για ποιο πράγμα μιλούσε ο Μάρκου. Εντάξει;»

Κουνώ το κεφάλι μου καταφατικά. Φαίνεται καλό σχέδιο – έξυπνο σχέδιο. Αλλά δεν τον πιστεύω – δεν πιστεύω ότι είναι πιο σημαντικό να προχωρήσουμε μπροστά από το να μάθουμε την αλήθεια. Όταν ανακάλυψα ότι είμαι Απόκλιση... όταν ανακάλυψα ότι οι Πολυμαθείς θα επιτίθονταν στους Ανιδιοτελείς...

αυτές οι αποκαλύψεις άλλαξαν τα πάντα. Η αλήθεια έχει έναν τρόπο να αλλάζει τα σχέδια ενός ανθρώπου.

Αλλά είναι δύσκολο να πείσω τον Τομπάις να κάνει κάτι που δε θέλει να κάνει, και ακόμα πιο δύσκολο να δικαιολογήσω τα συναισθήματά μου χωρίς να έχω καμία απόδειξη πέρα από τη διαίσθησή μου.

Γι' αυτό συμφωνώ. Αλλά δεν αλλάζω γνώμη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΣΣΕΡΑ

«Η ΒΙΟΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΔΩ και πολύ καιρό, αλλά δεν ήταν πάντα ιδιαίτερα αποτελεσματική», λέει ο Κέιλεμπ. Αρχίζει να τρώει την κόρα του ψημένου ψωμιού του – έφαγε πρώτα το εσωτερικό, όπως ακριβώς έκανε όταν ήμασταν μικρά.

Κάθεται απέναντί μου στην καφετέρια, στο τραπέζι που βρίσκεται πιο κοντά στα παράθυρα. Στο ξύλο, στην άκρη του τραπεζιού, είναι χαραγμένα τα γράμματα “Nt” και “T”, τα οποία συνδέονται μεταξύ τους με μια καρδιά, τόσο μικρά, που παραλίγο να μην τα δω. Περνώ τα δάχτυλά μου πάνω από το σκάλισμα, καθώς ο Κέιλεμπ μιλάει.

«Όμως Πολυμαθείς επιστήμονες δημιούργησαν ένα εξαιρετικά αποτελεσματικό ορυστικό διάλυμα πριν από λίγο καιρό. Ήταν καλύτερο για τα φυτά από το χώμα», λέει. «Είναι μια πρόωμη εκδοχή εκείνης της αλοιφής που έβαλαν στον ώμο σου – επιταχύνει την ανάπτυξη νέων κυττάρων».

Τα μάτια του είναι άγρια από τις νέες πληροφορίες. Δεν είναι όλοι οι Πολυμαθείς πεινασμένοι για εξουσία και χωρίς συνείδηση, όπως είναι η ηγέτιδά τους, η Τζανίν Μάθιους. Κάποιοι από αυτούς είναι όπως ο Κέιλεμπ: τους συνεπαίρνουν τα πάντα, δεν είναι ικανοποιημένοι μέχρι να ανακαλύψουν πώς λειτουργεί το καθετί.

Ακουμπώ το πιγούνι μου στο χέρι μου και του χαμογελώ αμυδρά. Φαίνεται καλοδιάθετος αυτό το πρωί. Χαίρομαι που βρήκε κάτι να του αποσπά την προσοχή από τη θλίψη του.

«Λοιπόν, οι Πολυμαθείς και οι Ειρηνικοί συνεργάζονται;» ρωτώ.

«Πιο στενά απ’ ό,τι οι Ειρηνικοί με οποιαδήποτε άλλη φα-

τρία. Δεν το θυμάσαι από το βιβλίο της Ιστορίας των Φατριών; Τις αποκαλούσε “ζωτικές φατρίες” – χωρίς αυτές θα ήμασταν ανίκανοι να επιβιώσουμε. Κάποια από τα κείμενα των Πολυμαθών τις αποκαλούσαν “φατρίες εμπλουτισμού”. Και μία από τις αποστολές των Πολυμαθών ως φατρία ήταν να γίνει και τα δύο – και ζωτική και εμπλουτιστική».

Δε μου κάθεται καλά το πόσο πολύ χρειάζεται η κοινωνία μας τους Πολυμαθείς για να λειτουργήσει. Αλλά είναι ζωτικοί – χωρίς αυτούς θα υπήρχε ανεπαρκής γεωργία, ανεπαρκής ιατρική περιθαλψη και καμία τεχνολογική πρόοδος.

Δαγκώνω το μήλο μου.

«Δε θα φας το τουστ σου;» λέει.

«Το ψωμί έχει παράξενη γεύση», απαντώ. «Μπορείς να το πάρεις αν θέλεις».

«Ο τρόπος που ζουν εδώ μου κάνει εντύπωση», σχολιάζει καθώς παίρνει το τουστ από το πιάτο μου. «Είναι απολύτως αυτόρ-κεις. Έχουν τη δική τους πηγή ηλεκτρικής ενέργειας, δικές τους αντλίες νερού, δικά τους φίλτρα νερού, δικούς τους πόρους τροφίμων... Είναι ανεξάρτητοι».

«Ανεξάρτητοι», λέω, «και αμέτοχοι. Ωραία πρέπει να είναι».

Και όντως είναι ωραία, απ’ ό,τι μπορώ να δω. Τα μεγάλα παράθυρα δίπλα στο τραπέζι μας αφήνουν να μπει τόσο πολύ φως, που νιώθω σαν να κάθομαι έξω. Παρέες Ειρηνικών κάθονται στα άλλα τραπέζια, με τα χρώματα των ρούχων τους έντονα πάνω στο μαυρισμένο δέρμα τους. Πάνω σ’ εμένα το κίτρινο δείχνει μουντό.

«Υποθέτω λοιπόν ότι οι Ειρηνικοί δεν ήταν μία από τις φατρίες στις οποίες είχες κλίση», λέει μειδιώντας.

«Όχι». Η ομάδα των Ειρηνικών μερικές θέσεις πιο πέρα από εμάς ξεσπά σε γέλια. Δεν έχουν κοιτάξει καθόλου προς το μέρος μας από τη στιγμή που καθίσαμε να φάμε. «Μίλα πιο σιγά, εντάξει; Δεν είναι κάτι που θέλω να μάθουν όλοι».

«Συγγνώμη», λέει, γέρνοντας πάνω από το τραπέζι ώστε να μπορεί να μιλά πιο σιγανά. «Ποιες ήταν λοιπόν;»

Νιώθω τον εαυτό μου να σφίγγεται, την πλάτη μου να γίνεται πιο ίσια. «Γιατί θέλεις να μάθεις;»

«Τρεις, είμαι ο αδελφός σου. Μπορείς να μου πεις τα πάντα».

Τα πράσινα μάτια του δεν τρεμουλιάζουν. Έχει εγκαταλείψει τα άχρηστα γυαλιά που φορούσε ως μέλος των Πολυμαθών για χάρη ενός γκριζου πουκαμίσου των Ανιδιοτελών και του χαρκτηριστικού κοντού κουρέματός τους. Δείχνει όπως ακριβώς ήταν πριν από μερικούς μήνες, όταν ζούσαμε στο ίδιο σπίτι, με έναν διάδρομο να μας χωρίζει, ενώ και οι δυο μας σκεφτόμασταν να αλλάξουμε φατρίες αλλά δεν ήμασταν αρκετά γενναίοι για να το πούμε ο ένας στον άλλο. Το ότι δεν τον εμπιστευόμουν αρκετά για να του το πω ήταν ένα λάθος που δε θέλω να ξανακάνω.

«Ανιδιοτελείς, Ατρόμητοι», λέω, «και Πολυμαθείς».

«Τρεις φατρίες;» Τα φρύδια του σηκώνονται.

«Ναι. Γιατί;»

«Απλά μου φαίνονται πολλές. Κατά τη μύηση των Πολυμαθών καθένας από εμάς έπρεπε να διαλέξει ένα θέμα έρευνας: το δικό μου ήταν η προσομοίωση του τεστ κλίσης κι έτσι ξέρω πολλά για τον τρόπο που είναι σχεδιασμένο. Είναι δύσκολο να φέρει κάποιος δύο αποτελέσματα – στην πραγματικότητα, το πρόγραμμα δεν το επιτρέπει. Αλλά να φέρεις τρία... δεν είμαι σίγουρος πώς γίνεται αυτό».

«Λοιπόν, η υπεύθυνη του τεστ έπρεπε να το αλλάξει», απαντώ. «Το οδήγησε προς εκείνη την υπόθεση στο λεωφορείο έτσι ώστε να μπορέσει να αποκλείσει την Πολυμάθεια – μόνο που η Πολυμάθεια δεν αποκλείστηκε».

Ο Κέιλεμπ ακουμπά το πιγούνι στη γροθιά του. «Μια παράκαμψη προγράμματος», λέει. «Αναρωτιέμαι πώς ήξερε η υπεύθυνη του τεστ σου να το κάνει αυτό. Δεν είναι κάτι που το διδάσκονται».

Συνοφρυνόμοι. Η Τόρι ήταν καλλιτέχنيδα τατουάζ και εθελόντρια στο τεστ κλίσης – πώς ήξερε να αλλάξει το πρόγραμμα του τεστ κλίσης; Αν ήταν καλή με τους υπολογιστές, ήταν μόνο

ως χόμπι, και αμφιβάλλω αν απλά ένα χόμπι με τους υπολογιστές θα έδινε τη δυνατότητα σε κάποιον να παίξει με μια προσομοίωση των Πολυμαθών.

Τότε μου έρχεται στο μυαλό κάτι από μια από τις συζητήσεις μου μαζί της. *Ο αδελφός μου κι εγώ μεταφερθήκαμε και οι δύο από τους Πολυμαθείς.*

«Ήταν Πολυμαθής», λέω. «Μια μετάταξη. Ίσως αυτός να είναι ο λόγος».

«Ίσως», λέει χτυπώντας τα δάχτυλά του –από τα αριστερά προς τα δεξιά– πάνω στο μάγουλό του. Το πρωινό μας μένει σχεδόν ξεχασμένο ανάμεσά μας. «Τι σημαίνει αυτό για τη χημεία του εγκεφάλου σου; Ή για την ανατομία σου;»

Γελάω λίγο. «Δεν ξέρω. Το μόνο που ξέρω είναι ότι έχω πάντοτε συναίσθηση κατά τη διάρκεια των προσομοιώσεων και μερικές φορές μπορώ να ξυπνήσω από αυτές. Μερικές φορές δε λειτουργούν καν πάνω μου. Όπως η προσομοίωση της επίθεσης».

«Πώς ξυπνάς απ' αυτές; Τι κάνεις;»

«Εγώ...» Προσπαθώ να θυμηθώ. Νιώθω σαν να έχει περάσει πολύς καιρός από τότε που έλαβα μέρος σε μια προσομοίωση, αν και ήταν μόνο μερικές εβδομάδες. «Είναι δύσκολο να σου πω, επειδή υποτίθεται ότι οι προσομοιώσεις των Ατρόμητων τελείωναν όταν είχαμε ηρεμήσει. Αλλά σε μία από τις δικές μου... σε εκείνη που ο Τομπάις κατάλαβε τι ήμουν... απλά έκανα κάτι που ήταν αδύνατον: έσπασα ένα γυαλί απλά και μόνο βάζοντας πάνω του το χέρι μου».

Η έκφραση του Κέιλεμπ γίνεται απόμακρη, σαν να κοιτάζει μακρινά μέρη. Τίποτε από αυτά που περιέγραφα δεν του συνέβη στο τεστ κλίσης, το ξέρω. Έτσι, ίσως να αναρωτιέται πώς ήταν ή πώς είναι δυνατόν. Τα μάγουλά μου γίνονται πιο ζεστά – αναλύει τον εγκέφαλό μου όπως θα ανέλυε έναν υπολογιστή ή ένα μηχάνημα.

«Ει», λέω. «Πού χάθηκαν, γύρνα πίσω».

«Συγγνώμη», λέει και συγκεντρώνεται ξανά σ' εμένα. «Απλά είναι...»

«Συναρπαστικό. Ναι, το ξέρω. Πάντοτε μοιάζεις λες και κάποιος ρούφηξε τη ζωή από μέσα σου όταν σε συναρπάξει κάτι».

Γελά.

«Μπορούμε να μιλήσουμε για κάτι άλλο όμως;» λέω. «Μπορεί να μην υπάρχουν Πολυμαθείς ή Ατρόμητοι προδότες εδώ τριγύρω, όμως εξακολουθώ να νιώθω περιεργα όταν μιλώ γι' αυτό δημόσια όπως τώρα».

«Εντάξει».

Προτού προλάβει να συνεχίσει, οι πόρτες της καφετέριας ανοίγουν και μπαίνει μια ομάδα Ανιδιοτελών. Φορούν ρούχα Ειρηνικών, όπως εγώ, αλλά, επίσης όπως εγώ, είναι εμφανές σε ποια φατρία ανήκουν πραγματικά. Είναι σιωπηλοί, αλλά όχι θλιμμένοι – χαμογελούν στους Ειρηνικούς δίπλα από τους οποίους περνούν, με μια κλίση των κεφαλιών τους, ενώ κάποιοι από αυτούς σταματούν για να ανταλλάξουν αβρότητες.

Η Σούζαν έρχεται να καθίσει δίπλα στον Κέιλεμπ με ένα αμυδρό χαμόγελο. Τα μαλλιά της είναι τραβηγμένα πίσω στον συνηθισμένο κότσο τους, αλλά τα ξανθά μαλλιά της λάμπουν σαν χρυσός. Εκείνη και ο Κέιλεμπ κάθονται ελαφρώς πιο κοντά απ' ό,τι θα κάθονταν δύο φίλοι, αν και δεν αγγίζονται. Με χαιρετά με μια κλίση του κεφαλιού της.

«Συγγνώμη», λέει. «Σας διέκοψα;»

«Όχι», απαντά ο Κέιλεμπ. «Πώς είσαι;»

«Καλά. Εσύ;»

Είμαι έτοιμη να το βάλω στα πόδια από την καφετέρια, καθώς δεν αντέχω να λάβω μέρος σε μια προσεκτική, ευγενική συζήτηση Ανιδιοτελών, όταν μπαίνει ο Τομπάιας, εμφανώς εξουθενωμένος. Θα πρέπει να δούλευε στην κουζίνα αυτό το πρωί, ως μέρος της συμφωνίας μας με τους Ειρηνικούς. Εγώ πρέπει να δουλέψω στα πλυνήρια αύριο.

«Τι συνέβη;» λέω καθώς κάθεται δίπλα μου.

«Πάνω στον ενθουσιασμό τους για τη διάλυση της σύγκρουσης, οι Ειρηνικοί προφανώς ξέχασαν ότι οι επεμβάσεις δημιουργούν *περισσότερη* σύγκρουση», λέει ο Τομπάιας. «Αν μείνουν

με κι άλλο εδώ, θα χτυπήσω κάποιον, και το θέαμα δε θα είναι ωραίο».

Ο Κέιλεμπ και η Σούζαν τον κοιτάζουν με φρούδια σηκωμένα. Μερικοί από τους Ειρηνικούς στο τραπέζι δίπλα στο δικό μας σταματούν να μιλούν για να μας κοιτάξουν.

«Καλά ακούσατε», τους λέει ο Τομπάιιας. Αποστρέφουν όλοι το βλέμμα τους.

«Όπως είπα», λέω, καλύπτοντας το στόμα μου για να κρύψω το χαμόγελό μου, «τι συνέβη;»

«Θα σου πω αργότερα».

Θα πρέπει να έχει κάποια σχέση με τον Μάρκου. Στον Τομπάιιας δεν αρέσουν τα γεμάτα αμφιβολία βλέμματα που του ρίχνουν οι Ανιδιοτελείς όταν αναφέρεται στη σκληρότητα του Μάρκου, και η Σούζαν κάθεται ακριβώς απέναντί του. Σφίγω τα χέρια μου στην ποδιά μου.

Οι Ανιδιοτελείς κάθονται στο τραπέζι μας, αλλά όχι ακριβώς δίπλα μας – αφήνουν μια σεβασμία απόσταση δύο θέσεων, αν και οι περισσότεροι συνεχίζουν να μας γνέφουν. Ήταν φίλοι, γείτονες και συνάδελφοι της οικογένειάς μου, και μέχρι πρότινος η παρουσία τους θα με ενθάρρυνε να είμαι ήσυχη και διακριτική. Τώρα με κάνει να θέλω να μιλήσω πιο δυνατά, να απομακρυνθώ όσο πιο πολύ μπορώ από εκείνη την παλιά ταυτότητα και τον πόνο που τη συνοδεύει.

Ο Τομπάιιας μένει εντελώς ακίνητος, όταν ένα χέρι πέφτει στον δεξιό ώμο μου, στέλνοντας σουβλιές πόνου σε όλο το δεξί μου χέρι. Σφίγω τα δόντια για να μη βογκήξω.

«Την πυροβόλησαν σ' αυτόν τον ώμο», λέει ο Τομπάιιας χωρίς να κοιτάζει τον άντρα πίσω μου.

«Ζητώ συγγνώμη». Ο Μάρκου σηκώνει το χέρι του και κάθεται στ' αριστερά μου. «Γεια».

«Τι θέλεις;» λέω.

«Μπιάτρις», παρεμβαίνει σιγανά η Σούζαν. «Δεν υπάρχει λόγος να...»

«Σούζαν, σε παρακαλώ», λέει σιγανά ο Κέιλεμπ.

Εκείνη σουφρώνει τα χείλη της και αποστρέφει το βλέμμα της. Κοιτάζω τον Μάρκουσ συνοφρωμένη. «Σου έκανα μια ερώτηση».

«Θα ήθελα να συζητήσω κάτι μαζί σας», λέει αυτός. Η έκφρασή του είναι ήρεμη, αλλά είναι θυμωμένος – τον προδίδει ο απότομος τόνος στη φωνή του. «Οι άλλοι Ανιδιοτελείς κι εγώ το συζητήσαμε και αποφασίσαμε ότι δεν πρέπει να μείνουμε εδώ. Πιστεύουμε πως, δεδομένου ότι η περαιτέρω σύρραξη στην πόλη μας είναι αναπόφευκτη, θα ήταν εγωιστικό εκ μέρους μας να μείνουμε εδώ ενώ ό,τι έχει απομείνει από τη φατρία μας βρίσκεται μέσα σ' εκείνον τον φράχτη. Θα θέλαμε να ζητήσουμε να μας συνοδεύσετε».

Δεν το περίμενα αυτό. Γιατί θέλει ο Μάρκουσ να επιστρέψει στην πόλη; Είναι στ' αλήθεια μια απόφαση των Ανιδιοτελών ή σκοπεύει να κάνει κάτι εκεί – κάτι που έχει να κάνει με τις πληροφορίες που έχουν οι Ανιδιοτελείς;

Τον κοιτάζω για μερικά δευτερόλεπτα και μετά κοιτάζω τον Τομπάιας. Έχει χαλαρώσει λίγο, αλλά κρατά τα μάτια του καρφωμένα στο τραπέζι. Δεν ξέρω γιατί λειτουργεί έτσι κοντά στον πατέρα του. Κανείς, ούτε καν η Τζανίν, δεν κάνει τον Τομπάιας να δειλιάζει.

«Τι λες;» ρωτώ.

«Νομίζω ότι πρέπει να φύγουμε μεθαύριο», λέει ο Τομπάιας.

«Εντάξει. Ευχαριστώ», απαντά ο Μάρκουσ. Σηκώνεται και κάθετα στην άλλη άκρη του τραπεζιού με τους υπόλοιπους Ανιδιοτελείς.

Γλιστρώ πιο κοντά στον Τομπάιας, αν και δεν είμαι σίγουρη πώς να τον παρηγορήσω χωρίς να κάνω τα πράγματα χειρότερα. Παίρνω το μήλο μου με το αριστερό μου χέρι και πιάνω το χέρι του κάτω από το τραπέζι με το δεξί μου.

Αλλά δεν μπορώ να πάρω τα μάτια μου από τον Μάρκουσ. Θέλω να μάθω περισσότερα γι' αυτά που είπε στην Τζοάνα. Και μερικές φορές, αν θέλεις την αλήθεια, πρέπει να την απαιτήσεις.

ΜΙΑ ΕΠΙΛΟΓΗ

ΜΙΑ ΕΠΙΛΟΓΗ
ΓΙΝΕΤΑΙ ΘΥΣΙΑ

ΜΙΑ ΘΥΣΙΑ
ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΠΩΛΕΙΑ

ΜΙΑ ΑΠΩΛΕΙΑ
ΓΙΝΕΤΑΙ ΒΑΡΟΣ

ΕΝΑ ΒΑΡΟΣ
ΓΙΝΕΤΑΙ ΜΑΧΗ

ΜΙΑ ΕΠΙΛΟΓΗ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΣΕ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ.

Μη χάσετε και τα άλλα βιβλία της σειράς!



Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

www.psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-1063-0



9 786180 110630

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 16415